

accedat, ne dicatur quod de Atheniensibus refert Cicero in Catone majore: Athenienses sciunt quidem quid facere debeant, sed facere nolunt. Nec enim νόσις virtutis est proxima via ad felicitatem, sed πρόξις.

Canon. cognitio virtutis

3. Virtus est habitus cum recta ratione electivus, quo homo est promptus ad honestè vivendum.

hic virtus sumitur pro habitu morali.

S C H O L. Virtus in Ethica primas tenet, siquidem ex ea omnis actio honesta instituitur & æstimatur, adeo ut, quanto magis actio discedit à Virtute, aureâ illâ mediocritate, tanto minus honesta dicenda sit. Nomen habere creditur à viro, quòd Virtus virum maximè deceat; unde antiquitùs fortitudini primùm tributa fuit, & frequenter σωεκδοχικός pro fortitudine sumitur. Græcè dicitur δρετή, vel ab ἀρης Mars, & sic notatur virtus bellica, vel ab αἰρέω eligo, quod maximè sit αἰρετή eligibilis, vel denique, quod videtur accommodatius, ab δρέσκω, quod omnibus sit δρετή ἢ δρεση, id est, grata & jucunda. Quamvis enim apud multos algeat, laudatur tamen, etiam in hoste, ut satis hinc constat, Virtutem per sese esse laudabilem. Porro quum Virtus dicitur habitus, indicatur non esse levem aliquam qualitatem, quæ citò fiat & pereat, sed firmam & constantem, δυσκίνητον, ex qua homo ad rectè agendum semper est paratissimus.

S. e. Coniunctus cum animi electiones proposito et gnilio diligenter.

FF

Canon.

- 2. Qui enim hodie facit quod rectum est, cras verò secus, secundum Virtutem egisse dici minimè potest.
- 3. Qui invitus facit honestum, non facit honestè, id est, ex virtute.
- 4. Virtus enim semper deposcit promptam, eamque constantem voluntatem. Additur in definitione cum recta ratione electivus, μετὰ λόγῳ ἀληθοῦς προαιρετικός.
- 5. Non enim virtus immediatè oritur ex principiis naturæ, sed cum recta ratione & consilio eligitur & acquiritur.

Rectè igitur Aristoteles lib. 1. Ethic. cap. 4. in Virtute, vel potius homine σπουδαίῳ requirit, ut agat sciens, volens & constans.